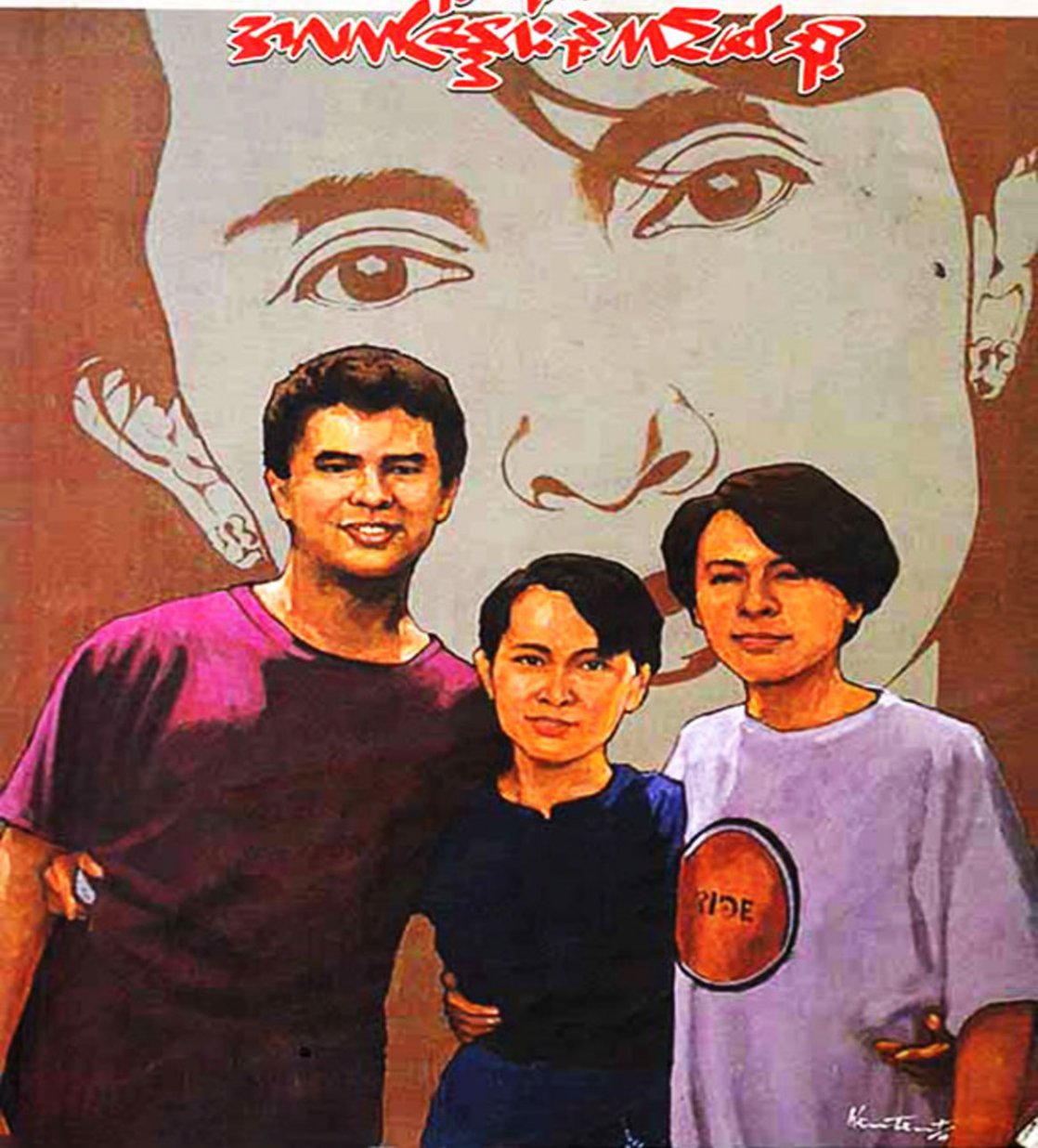

SAONW[LES]
LOROSKUNZNE & BANE
PUNYAN
ZUNKESU: & MELOP

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော်သည် စာပေနယ်သို့ ၁၉၈၉ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် ရုပ်ရှင်သတ္တမဂ္ဂဇင်းပါ မီးခိုးနဲ့ ပြာဆိုသော ကဗျာဖြင့် စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ယခု ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စာရေးသက်ပင် ၂၇ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာဘဝကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းလျှင်ရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။ စာစတင်ရေးသားသော ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အထိ ကာလ ကို စာရေးဆရာဘဝ ပထမပိုင်းဟု လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ယနေ့အချိန်အထိကို စာရေးဆရာ ဘဝ ဒုတိယပိုင်းဟု လည်းကောင်း ပိုင်းခြားသတ်မှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် စာစတင်ရေးသားသည် မှ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အထိကာလတွင် ကဗျာများ၊ ၂၀၀၀တိုများ၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးများ၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်အချို့နှင့် လုံးချင်းအချစ်ဝတ္ထုအချို့ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။ ပြောရလျှင် ရသစာပေကိုပို၍ ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးဆောင်းပါးပေါင်းစာချုပ်စာအုပ် များ လည်း ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

တစ်ဖက်တွင်

ကျွန်တော်၏

ပင်မအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်အဖြစ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ်ကို အဓိကအလုပ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ ခရီးသွား ခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ပါသော်လည်း ဘဝအကျိုးပေးက ဖန်တီး

လာပုံက ၁၈-၉-၂၀၁၂ ရက်ထုတ် စောင့်ကြည့် (New Watch) ဂျာနယ်တွင် “ ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ မိုးသီးဇွန် ”ဆိုသော ဆောင်းပါးကို ရေးသားမိပါသည်။ ။

ထိုဆောင်းပါးမှာ မည်သူကမှ တိုက်တွန်းသောကြောင့် ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိဘာသာ မနေနိုင်ဘဲ ရေးချင်လွန်းသဖြင့် ရေးခဲ့သောဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဆောင်းပါးမှာ အချိန်ကိုက်ပါ လာပြီး ထိုစဉ်ကလတ်တလော ရခိုင်ဒေသတွင် ရင်ဆိုင်နေရသော ပဋိပက္ခများကြောင့် စိတ်ဝင်စားသူများက ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာလမ်းကြောင်းသာမက ဘဝလမ်းကြောင်းပါ ပြောင်းသွားပါသည်။ ။ စာရေးဆရာဘဝ၏ ဒုတိယပိုင်းသည် အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားပါသည်။ ။

စောင့်ကြည့်ဂျာနယ်က တောင်းဆိုသဖြင့် ဆောင်းပါးများ ဆက်တိုက် ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။အခြားဂျာနယ်များ တွင် လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝတ္ထုနှင့်ကဗျာ လည်း အရေးကျဲသွားပါသည်။ ။ ခရီးသွားဆောင်းပါးလည်း သိပ်မရေးဖြစ်တော့ပါ။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ဆောင်းပါးများ သာ အရေးများ လာပါသည်။ ။ အချို့ကတော့ ခေတ်ပြင်ဆောင်းပါးများ ဟု အမည်တပ်ကြပါသည်။ ။ ပရိသတ်ကလည်း ထိုအရေးအသားမျိုးကို ပိုမိုအားပေးဖတ်ရှုကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် လုံးချင်းစာအုပ်များ လည်း စာပေတိုက်တော်တော်များများမှ ထွက်လာပါသည်။ ။ ယခုအခါ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်းပင် ၃၁ အုပ် ရှိပါပြီ၊ စာရေးသားခြင်းနှင့်အတူ စာပေဟောပြောပွဲများ စွာကိုလည်း ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မှ စတင်ကာမြန်

မာပြည်အနံ့ လှည့်လည်ဟောပြောခဲ့ပါသည် ။ ဆိုလိုချင်သည် မှာ စာရေးသားခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအလုပ် (Second Job)အဖြစ်မှ အဓိကအလုပ်(Main Profession)အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဤပြောင်းလဲမှုတွင် စောင့်ကြည့်ရှုကုသမှုနှင့် စောင့်ကြည့်တွင် ရေးခဲ့သောဆောင်းပါးများ သာအဓိကနေရာမှ ပါဝင်ပါသည် ။

ယခုစောင့်ကြည့်စာပေတိုက် (အရှေ့နေခြည်စာပေ) မှ ထွက်ရှိသော ဤဆောင်းပါး ပေါင်းချုပ်ကား ထူးခြားပါသည် ။ ယခင်ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်များ တွင် ပါဝင်သော ဆောင်းပါး များမှာ စောင့်ကြည့်၊ သူရိယအလင်း၊သူရိယနေဝန်း၊ Politicsဂျာနယ်များ ၊Idea မဂ္ဂဇင်း၊ဆောင်းပါးများကို ဟိုမှ သည် မှ စုစည်း၍ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

ယခုအရှေ့နေခြည်စာပေမှ ထုတ်ဝေသောအခါ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ဂျာနယ် တွင် ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများ သီးသန့်ကို သာ ထုတ်ဝေချင်ကြောင်း ဆိုလာပါသည် ။ကျွန်တော်သည် ဂျာနယ်လေးစောင်တွင် ရေးသားခဲ့သော်လည်း စောင့်ကြည့်ဂျာနယ်မှာ ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို ပရိသတ်က ပို၍ နှစ်သက်အားပေးပါသည် ။ နယ်သို့ရောက် တိုင်းလည်း စာဖတ်ပရိသတ်က ထိုသို့ပြောပါသည် ။ ကျွန်တော်လည်း စောင့်ကြည့်ဂျာနယ် အတွက် ဆောင်းပါးရေးရာတွင် ပို၍ လစိုင်းကပ်သည် ဟု ပြောရပါမည်။

စောင့်ကြည့်တွင် ရေးခဲ့သောဆောင်းပါးအများ စုသည် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊စာဖတ်ပရိသတ် သုံးဦးသုံးဖလှယ် အပေးအယူမျှတခဲ့သည့် ဆောင်းပါးများ ဖြစ်သည် ဟု ထင်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း စာရေးခြင်းအလုပ်ကို မည်သည့်အခါမှ ဖြစ်က

တတ်ဆန်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ မည်သည့်စာမူမဆို တလေးတစား
သေသေချာချာ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ နယ်သို့ ခရီးရှည်ထွက်နေရလျှင် စာ
ရေးပျက်မည်စိုးသောကြောင့် ဝင်ငွေပိုကောင်းသော ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ်
ကိုပင် နယ်သို့မလိုက်တော့ဘဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။

စာရေးသားခြင်းကိုပင် ပိုမိုအချိန်ပေး၍ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။
။ ယခုစာအုပ်တွင် လည်း ယခင်ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်
လုံးချင်းစာအုပ်များ ထုတ်စဉ်က မပါဝင်ခဲ့သော ဆောင်းပါးများ နှင့် ယ
ခုနောက်ပိုင်းစောင့်ကြည့်ရှာဖွေရန်တွင် ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို
သီးသန့် စုစည်းထားပါသည်။ စာအုပ်အမည်ကို မူလက သရဝဏ် (ပြည်
)၏ News Watchရှာဖွေရန်တွင် ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ဟု အမည်ပေးခဲ့သော်လည်း
စာဖတ်သူများ အလွန်နှစ်ခြိုက်အားပေးခဲ့ သော ဆောင်းပါးတပုဒ်
၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ “မြင့်ဆန်းအောင်နဲ့ ထိန်လင်း (သို့မဟုတ်) အလ
ကံစန္ဒာနဲ့ ကင်မ်သို့” အပါအဝင် News Watchဆောင်းပါးများ ဟု အမ
ည်ပေးလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ် သဘောကျနှစ်သက်မည်ဟု ထင်
မြင်ယူဆမိပါကြောင်း။

လေးစားစွာဖြင့်
သရဝဏ် (ပြည်)

ပြည်နယ်အသစ်တွေနဲ့ မြန်မာပြည်

“ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲကြီးကို

ရပ်မြင်သံကြားမှ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်သဖြင့်

မည်သူကမျှတသော အတွေးအခေါ်ရှိသည် ၊

မည်သူက အတ္တကြီးသည် ၊

မည်သည့် အဖွဲ့က အတွေးအခေါ်ဆင်ခြင်

ဉာဏ်ကြီးသည် ၊ မည်သည့်အဖွဲ့ကတော့

အစွန်းရောက်လွန်းသည် စသည် ဖြင့်

ပြည်သူလူထုက သိခွင့်မြင်ခွင့်

လေ့လာခွင့်ရသည် မှာ အမြတ်ဖြစ်သည် ”

ပြည်နယ်အသစ်တွေနဲ့ မြန်မာပြည်

မင်းကြီးကောသလမောင် (ANP)

ဦးမြိုင်စည်မောင် (ဗမန် အမျိုးသမဂ္ဂဒီမိုကရေစီပါတီ)

ဦးသီရိ (ဗမန်အလင်းစာပေသမဂ္ဂပါတီ)

ပြည်နယ်အသစ်တွေနဲ့ မြန်မာပြည်

ပြည်နယ်အသစ်တွေနဲ့ မြန်မာပြည်

မြန်မာပြည်တွင် ပြည်နယ်အသစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် လော။ပြီးခဲ့သည့် ၂၁ ရာစုပင်လုံ ငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံကြီးတွင် ဆွေးနွေးကြသော တိုင်းရင်းသားများ ၏ လိုလားတောင်းဆိုချက်များ ကား တဦးနှင့်တဦးကွဲပြားခြားနားကြသည် ။ အချို့ကား ဖြစ်နိုင် သည် ကို အဆိုပြုကြသည် ။ အချို့ကား စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်အတ္တကိုအခြေခံပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည် ။ ဆွေးနွေးသည့် သဘောဆောင်သည့် သူရှိသလို အချို့ကတော့ တောင်းဆိုမှုတွေကိုသာ ပြောသွားခဲ့သည် ။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲကြီးကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်သဖြင့် မည်သူက မျှတသောအတွေး အခေါ်ရှိသည် ၊မည်သူက အတ္တကြီးသည် ၊မည်သည့်အဖွဲ့က အတွေးအခေါ်ဆင်ခြင် ဉာဏ်ကြီးသည် ၊ မည်သည့်အဖွဲ့ကတော့ အစွန်းရောက်လွန်းသည် စသည် ဖြင့် ပြည်သူလူထုက သိခွင့်မြင်ခွင့် လေ့လာခွင့်ရသည် မှာ အမြတ်ဖြစ်သည် ။ တိုင်းရင်းသားတို့ သာမက တပ်မတော်ဘက်မှ အမြင်အယူအဆ၊အစိုးရ ဘက်မှ အမြင်အယူအဆ၊ပြင်ပပညာရှင်များ ၏ အယူ အဆများကို ကြားနာရသည် မှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တသက်လုံးတဦးနှင့်တဦး မျက်နှာချင်းမဆိုင်နိုင်ခဲ့သောလူများ တရားဝင်တွေ့ဆုံကြပြီး မိမိအမြင်ကိုတရားဝင်ချပြခွင့်ရတာ အလွန်ထူးခြားသောအခွင့်ရေးဖြစ်သည် ။ ညီလာခံအတွင်း မတူညီမှုများ ၊ပြဿနာများ ၊အခက်အခဲ များ စွာရှိခဲ့၏ အနှစ်ချုပ်

အားဖြင့် ဆွေးနွေးမှု၊ ငြင်းဆိုမှု၊ အကြံပေးမှု၊ တောင်းဆိုမှုဟူ၍ မတူညီသော သဘောထားလေးရပ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ။

တောင်းဆိုမှုတွင် “ဝ”အဖွဲ့က “ဝ” ပြည်နယ်တောင်းသည် မှာ လူစိတ်အဝင်စားဆုံးအချက် ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ဝင်စားရခြင်းမှာ ယခင်ကအကြောင်းများ နှင့် လတ်တလောအကြောင်းများကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။လတ်တလောအကြောင်းတွင် “ဝ” အထူးဒေသ (၂)မှ ကိုယ်စားလှယ်များ ဆွေးနွေးပွဲမပြီးမီ ညီလာခံမှ ထွက်ခွာသွားမှုဖြစ်သည်။ ။ ယခင်က အတိတ်အကြောင်းများမှာ “ဝ”တို့ သည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ) ကျဆုံးပြီးနောက် မြန်မာပြည်တွင် အင်အားအကောင်းဆုံး တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်ထား၍ ဖြစ်သည်။ ။ “ဝ”တပ်ဖွဲ့ (UWSA) တပ်အင်အားသုံးသောင်းကျော်ရှိပြီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အင်အားလည်း တစ်သောင်းခန့်ရှိသေးသည် ဆိုရာ ကြီးမားသော စစ်အင်အားပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့စစ်အင်အားကြောင့် ပင် လက်နက်သည် သာ အမှန်တရား (Might is Right)ဟူသော အယူအဆအရ အင်အားကြီးသော နိုင်ငံရေးပြောရေးဆိုခွင့်ပါ ရနေသည့်သဘောဖြစ်သည်။ ။ လူ ၃၀၀ လောက်သာရှိသော သူပုန်အဖွဲ့နှင့် လူသုံးသောင်းလောက်ရှိသော လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တို့ ကို တပ်မတော်ဘက်က သဘောထားပုံ တူညီမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုမျှအင်အားကြီးသော တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့သည် ပြည်တွင်းအင်အားထက် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ခုဖြစ်သော တရုတ်ပြည်နယ်နှင့်ပို၍ နီးစပ်နေတာလည်း ကျန်တိုင်းရင်းသားအားလုံးက ဘဝင်မကျနိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည်။ ။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံထဲတွင် နေပါလျက် မြန်မာစကားမပြော တရုတ်စကားပြောနေကြခြင်း၊ တရုတ်ငွေကို အဓိကငွေကြေးအဖြစ်သုံးနေကြခြင်း၊ ကာစီနိုလောင်းကစားရုံများ တရားဝင်လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း၊ မြန်မာ့မြေမှ မျိုးတုံးတော့မည့် တိရစ္ဆာန်များကိုတ

ရားဝင်သဖွယ် တရုတ်ပြည်သို့ မှောင်ခိုရောင်းချနေကြခြင်း၊ မြန်မာ့တရားစီရင်မှု၊အုပ်ချုပ်မှု၊ ဥပဒေပြုမှုအောက်မှ အထူးဒေသဟူသော အမည်လှလှလေးဖြင့် ကင်းလွတ်ခွင့်ရနေတာကိုလည်း အခြားတိုင်းရင်းသားညီအစ်ကို မောင်နှမ များ ၏ မျက်စိထဲတွင် ပိုးကောင်ဝင်သလို ပူစပ်ပူလောင်နိုင်လှ၏ စင်စစ် “ဝ”တို့ ယခုရရှိထားသော အုပ်ချုပ်ရေးအဆင့်အတန်းမှာ ပြည်နယ်အဆင့်ထက်ပိုနေပြီး “ဝ”နိုင်ငံတော်အဆင့် နီးပါးသို့ပင် ရောက်နေတာတွေ့ရပေမည်။ ငွေစက္ကူကိုယ်ပိုင် မထုတ်သေးတာနှင့် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များ တွင် “ဝ”သံရုံးမထားတာကလွဲ၍ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်ခု သို့ပင်ဖြစ်နေခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထိုသို့ အများ တကာထက်ထူး၍ အခွင့်အရေးများ ရပြီးနေသူများက တဆင့်တက်သည့်အနေဖြင့် “ဝ”ပြည်နယ် သတ်မှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ။ ယခင်ကလည်း တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ။သို့သော် ရှမ်းပြည်နယ်ထဲတွင် နောက်ထပ်ပြည်နယ်ထောင်လာမည်ကိုရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့ ကပင်လျှင် သဘောမတူလက်မခံနိုင်ခဲ့။ ထိုအခြေအနေတွင် ယခုအခါ ၂၁ ရာစုပင်လုံငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ၌ ပြည်နယ်သတ်မှတ်ပေးဖို့ “ဝ”အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးပါတီမှ တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး (၂) ဦးညီနပ်က စက်တင်ဘာ ၂ ရက်က နေပြည်တော်တွင် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ယခင်က “ဝ” ပြည်နယ်သတ်မှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း “ဝ”အထူးဒေသကိုသာသူတို့ ပြည်နယ်အဖြစ်သတ်မှတ်ပေးရန် တောင်းဆို နေသည် ဟု အများကထင်နေခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ယခုအခါတွင် နယ်နိမိတ်ပင်တိုး၍ တောင်းဆိုလာခဲ့ပေပြီ။ လက်ရှိ “ဝ” ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရတိုင်း ခြောက်မြို့နယ်နှင့် ကျိုင်းတုံနယ်မြေဒေသ ၁၀ မြို့နယ်အား “ဝ” ပြည်နယ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဦးညီနပ်က ပြောရာတွင် “ဝ” လူမျိုးများ သည် အခြားတိုင်းရင်း

သားများ ပြောဆို နေသကဲ့သို့ မနေ့တနေ့ကမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဝတ်ရုတ်လူမျိုးများ မဟုတ်ကြောင်း။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ဦးဦးဖျားဖျားဆင်းသက်လာသည့်မွန်-ခမာအနွယ်၊ မွန်-ဝ-ပလောင် လူမျိုးစုမှ ဆင်းသက်သည့် သမိုင်းအထောက်အထားအခိုင်အမာရှိသည့် လူမျိုးစုဖြစ်ကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်မြင့်မြင့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်စိုးစံခဲ့သော နိုင်ငံသားတိုင်းရင်းသားဖြစ်ကြောင်း၊ ခရစ်နှစ် ၁၂၄၃ ခုနှစ်တွင် ဂုံရှမ်းကို စစ်ရှုံးပြီးနောက် သမိုင်းပြတ်တောက်၍ လူမျိုးပြုတ်လုမတတ်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အစစ အရာရာ ခေတ်နောက်ကျခဲ့ရသည့် လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း။ “ဝ”တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုသည် တိုင်းရင်းသားစစ်စစ်၊ သမိုင်းအစဉ်အလာ ရှိသောလူမျိုးဖြစ်ပြီး ပြည်ထောင်စု ဝင်ပြည်နယ်ဖြစ် ရန်လိုအပ်သော အရည်အချင်းပြည့်မီသောကြောင့် လက်ရှိ “ဝ”ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရတိုင်းခြောက်မြို့နယ်နှင့် ကျိုင်းတုံနယ်မြေဒေသ ၁၀ မြို့နယ်ကို ပြည်ထောင်စုဝင် “ဝ” ပြည်နယ်အဖြစ် ပြန်လည် အသိအမှတ်ပြုပေးနိုင်ပါရန်”ဟု ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့သည် ။ ဤကားငြိမ်းချမ်းရေး ညီလာခံ၌ “ဝ”တို့ ပြည်နယ် တောင်းသောကိစ္စပေတည်း။

မြန်မာအမည်၊ ဗမာအမည်ကို တခုတည်းမထားချင်ဘဲ

တိုင်းရင်းသားအားလုံးအမည်ကို ပါစေချင်လျှင် နိုင်ငံအမည်ကို

ဘယ်လိုမှ ညှိရမည်လဲ။ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မွန်၊ ကချင်၊

ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ ဗမာ

ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်ဟု ခေါ်ရမည်လော။

ပျူကမ်းယံသက်နိုင်ငံတော်ဟု လုပ်ရမည်လော။

မွန်ခမာ နိုင်ငံတော်ဟု အမည်ပေးရမည်လော။

တိဗက်ကို ဘားမားပြည်ထောင်စုဟု လုပ်ရမည်လော . . .

နောက်ထပ်ပြည်နယ်အသစ်တစ်ခုတောင်းဆိုသော လူမျိုးလည်း ရှိသေး၏။ ထိုသူများက တိုင်းလိုင် (ရှမ်းနီ) အမျိုးသားများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးပါတီဖြစ်သည်။ ။ထိုပါတီမှ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုင်းဌေး အောင်က “မြစ်ကြီးနား ခရိုင်၊ ဗန်းမော်ခရိုင်နှင့် ကသာခရိုင်အထက်ပိုင်း ဒေသများကို ကချင်တောင်တန်း ဒေသအပိုင်း (၁)ထဲ ထည့်သွင်းခဲ့စဉ်က ပြည်သူများက ကန့်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ဒေသခံ ရှမ်းနီပြည်သူများ ၏ ဆန္ဒသဘောထားမပါရှိခဲ့ကြောင်း၊ဒီအမှားတွေကြောင့် ရှမ်းနီ လူမျိုးများ နဲ့ ကချင်လူမျိုးများကြားမှာ မကျေနပ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး KIAပေါ်လာခဲ့အခါမှာ တော့ ပိုဆိုးလာပါတယ်။ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းနီလူမျိုးတွေဟာ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်ခံရသည့်အပြင် လူမျိုးရေးအရ ဖိနှိပ်ခံရမှုများလည်း အားကြီးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ၁၉၇၂မှာ မြေလတ်ရှမ်းပြည်နယ် (ခေါ်) ရှမ်းနီပြည်နယ်ရရှိဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ယခုလည်း ရှမ်းနီ လူမျိုးများ နေထိုင်ရာဒေသဖြစ်တဲ့ မြစ်ကြီးနား၊မိုးညှင်း၊ ဗန်းမော်၊ ခန္တီး၊ တမူး၊ ကလေး၊ မော်လိုက်၊ ကသာစတဲ့ ခရိုင်များ စုပေါင်းပြီး ရှမ်းနီပြည်နယ်သတ်မှတ်ပေးဖို့ တင်ပြလိုပါတယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့ပေ၏။ ထိုညီလာခံတွင် ရခိုင်အမျိုးသားပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာအေးမောင်က ရခိုင်ပြည်နယ်၏ ထူးခြားသော အနေအထားအရ ရခိုင်ပြည်နယ်နယ်စပ်ဒေသလုံခြုံရေး အတွက် ကမ်းခြေစောင့်တပ်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်နှင့် ပြည်သူ့စစ်များအား ပြည်နယ်အစိုးရ လက်အောက်ရှိ ပြည်နယ်အမျိုးသားတပ်မတော်က ဖွဲ့စည်းခွင့်ရရှိရမည်ဟု တင်ပြသွားသည် ။ ဤကိစ္စတွင် ဒေါက်တာအေးမောင် အနည်းငယ် စိတ်ကူးယဉ်နေသလိုရှိ၏။ မည်သည့်နိုင်ငံမှာ မဆို တပ်မတော် သည် တစ်ခုတည်းသာရှိသည် ။ပြည်နယ်အစိုးရတခုတွင် ကိုယ်ပိုင်တပ်မတော် ဖွဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ ဘယ်နိ

ငင်ကမှ လက်မခံသောစနစ်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် နယ်စပ် ဒေသ နှင့် ထိစပ်နေသော ပြည်နယ်အားလုံးက ကိုယ်ပိုင်တပ်မတော်တောင်း ဆိုလာကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် တပ်မတော်ပြိုကွဲ၍ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ကြ ရုံသာရှိသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲအစပိုင်းမှာ ပင် ပြည်နယ်အသစ် နှစ်ခု (ဝပြည်နယ်နှင့်ရှမ်းနီပြည်နယ်)တောင်းဆိုမှုပေါ်ထွက်လာပေ၏။ ထို့ထက်ထူးဆန်းသော သဘောထားတင်ပြ ချက်တခုကိုလည်း ၂၁ ရာစု ပင်လုံညီလာခံတွင် ကြားရသေး၏။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်။ မြန်မာ နိုင်ငံ၏ အမည်ကို ပြောင်းဖို့ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပြောသူက မွန်ပြည်သစ်ပါတီ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ နိုင်ဟံသာဖြစ်သည်။ ။

“စစ်မှန်သော ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီ ပြည်ထောင်စု တည်ဆောက်ရာ တွင် နိုင်ငံအတွင်းရှိ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအားလုံး၏ တန်းတူညီမျှမှုကို ဖော်ဆောင်နိုင်ရန် ထိုတိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြု နိုင်မည့် အမည်နာမသစ်တခုကိုဆွေးနွေးသတ်မှတ်သင့်ပါတယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ ။ ၎င်းကဆက်လက်၍ “ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည် ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ ဗမာနိုင်ငံဟူ၍ ဖြစ်စေ၊အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ဘားမား သို့မဟုတ် မြန်မာဟူ၍ ဖြစ်စေ သုံးနှုန်းခေါ်တွင် ခြင်းသည် ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအတွင်း နေထိုင်လာခဲ့ကြသည့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး များ အနက် လူမျိုးတမျိုးဖြစ်သည့် ဗမာအမျိုးသားများကိုသာ ရည်ညွှန်း နေပါသည်”ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ ။ဤကိစ္စသည် နည်းနည်းတော့များ သွားပြီဟု ဆိုရပေမည်။ဗမာမုန်းတီးစိတ်နှင့် တိုင်းရင်းသားအချို့၏ လူမျိုးရေးအငုံ့စိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာသော မလျော်ကန်သည့် တရားခံရှာ မှုဖြစ်သည် ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။မြန်မာအမည်၊ ဗမာအမည်ကို တခု

တည်းမထားချင်ဘဲတိုင်းရင်းသားအားလုံးအမည်ကို ပါစေချင်လျှင် နိုင်ငံ
အမည်ကို ဘယ်လိုမှ ညွှန်ရမည်လဲ။ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မွန်၊ ကချင်၊ က
ယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ ဗမာ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော်ဟု ခေါ်ရမ
ည်လော။ ပျူ၊ ကမ်းယံသက် နိုင်ငံတော်ဟု လုပ်ရမည်လော။ မွန် -ခမာ နို
င်ငံတော်ဟု အမည်ပေးရမည်လော။ တိဗက်ကိုဘားမားပြည်ထောင်စုဟု
လုပ်ရမည်လော။ ယူနိုက်တက်ကွင်းဒန်းဟု သမုတ်မည်လော။ မနူဟာ နို
င်ငံတော်ဟု လုပ်ရမည်လော။ ယခုဆွေးနွေးကြသောညီလာခံသည် လ
က်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်နေကြသောအဖွဲ့များ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို
မည်သို့ စွန့်လွှတ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင်လုပ်ကြမလဲဟူသော ဘုံဦးတ
ည်ချက်ကို အဓိကထား ဆွေးနွေးရမည်ဖြစ်သည်။ တသက်လုံးက မကျေ
နပ်လာခဲ့သော တောက်တိုမယ်ရကိစ္စများကို ဆန်စင်ရာကျည်ပွေ့လိုက်
သလို ဟိုရောက်သည် ရောက် မကျေနပ်ချက် ဖော်ထုတ်ပွဲကြီးမဟုတ်ပေ
။ မွန်အချို့ လက်နက် စွဲကိုင်တိုက်ခိုက် သည် ဆိုလျှင်လည်း နိုင်ငံအမည်
ကို မကျေနပ်၍ လက်နက်စွဲကိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်တန်ရာပေ။
အခြားနိုင်ငံရေး မကျေနပ်ချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ UWSA နှင့်
“ဝ”အဖွဲ့တို့ ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်ထောင်ထားခြင်းမှာ လည်း “ဝ”ပြည်နယ်မ
ရ၍ တပ်မတော်ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမဟုတ်နိုင်။
တိုင်းလိုင် (ခေါ်) ရှမ်းနီတို့ လည်း ဤသဘော ပင်ဖြစ်မည်။
ကိုယ်ဘာကြောင့် လက်နက်ကိုင်ခဲ့သလဲ။ လက်နက်စွန့်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး
ယူဖို့ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်သွားမလဲဆိုတာတွေပဲ အဓိကပြောကြရမည်ဖြစ်
သည်။ အတိတ်ကသမိုင်း ကြောင်းတွေ့ရင်ပြုတုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲ့
ရတာတွေကိုပဲ စားမြုံ့ပြန်နေလျှင် လိုရင်းကို ရောက်တော့မည်မဟုတ်။
သမိုင်းဆိုသည် မှာ လူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိသည်။ အတိတ်ဆိုသည် မှာ လူမျိုး
တိုင်း မှာ ရှိသည်။ အတိတ်ကိုသာ တမ်းတကြစတမ်းဆိုလျှင် ဗမာတွေ

မှာ လည်း အတိတ်တွေအများကြီးရှိသည်။ ။ အာသံနှင့်မဏိပူရသည် မြန်
မာမင်းတို့ ၏ ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်သည်။ ။ အယုဒ္ဓယ၊လင်းဇင်း၊ဇင်းမယ်
သည် မြန်မာ့ကိုလိုနီဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံပိုင်နက်ဖြစ်သောအာသံ (Assam)၊ မဏိပူရ (Manipur)ပြည်နယ်များ
ကို ဆန္ဒပြပြီးပြန်တောင်းမည်လော၊ စစ်ရေးဖြင့် တက်တိုက်ရမည်လော၊
အယုဒ္ဓယကို ပြန်ပေးဖို့ သမိုင်းကြောင်းကိုပြောကာ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့်
အငြင်းပွားမည်လော၊ အတိတ်မှာ ဖြစ်ခဲ့ သမျှကိုသာ လျှောက်ပြောရလျှင်
ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးလက်ထက် ဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အ
ကျယ်အဝန်းပိုင်နက်နယ်မြေထဲတွင် ကေတုမတီပြည်ကြီး၊ သရေခေတ္တ
ရာပြည်ကြီး၊ သာယာဝတီပြည်ကြီး၊ လင်းဇင်းပြည်ကြီး၊
တောင်တွင်းကြီးပြည်ကြီး၊ ရမည်းသင်းပြည်ကြီး၊
ပေါက်ကံရာမပြည်ကြီး၊ မြင်စိုင်းပြည်ကြီး၊ ကသည်းပြည်ကြီး၊
စန္ဒာပြည်ကြီး၊မိုးကောင်း ပြည်ကြီး၊ မိုးညှင်းပြည်ကြီး၊
ဗန်းမော်ပြည်ကြီး၊ မိုးမိတ်ပြည်ကြီး၊ မိုးဝန်းပြည်ကြီး၊ မိုင်းမော်ပြည်ကြီး၊
စည်ခွင်ပြည်ကြီး၊ ဟိုသာပြည်ကြီး၊ လသာပြည်ကြီး၊မိုးနားပြည်ကြီး၊ မိုး
လျင်းပြည်ကြီး၊ကိုင်းမာပြည်ကြီး၊ သိန္နပြည်ကြီး အုန်းပေါင်းပြည်ကြီး၊
သီပေါပြည်ကြီး၊ မိုင်းကိုင်ပြည်ကြီး၊မိုင်းပတ်ပြည်ကြီး၊
ရပ်စောက်ပြည်ကြီး၊ နောင်မွန်ပြည်ကြီး၊ညောင်ရွှေပြည်ကြီး၊
မိုးနဲပြည်ကြီး၊ကျိုင်းတုံပြည်ကြီး၊ ကျိုင်းရုံးပြည်ကြီး၊ ကျိုင်း
သေပြည်ကြီး၊ လဝိုက်ပြည်ကြီး၊ မျက်နှာမည်း ပြည်ကြီး၊ သောက္ကတဲပြ
ည်ကြီး၊ ပိဿလောက်ပြည်ကြီး၊ ဒွါရဝတီပြည်ကြီး၊ တနင်္သာရီပြည်ကြီး၊
ထားဝယ်ပြည်ကြီး၊မုတ္တမပြည်ကြီး၊ပုသိမ်ပြည်ကြီး အယုဒ္ဓယပြည်ကြီး
တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း မှန်နန်းရာဇဝင်မှာ ပါရှိပေသည်။ ။ထိုအထဲတွင်
အချို့နယ်မြေများမှာ ယခုအခါ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ ဖြစ်နေပေသည်

။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ သည် အတိတ်က ရွှေထီး ဆောင်းခဲ့ရတာကို တမ်းတလျက် အဲဒီနယ်တွေအားလုံး ဗမာ့ပိုင်နက်၊ ဗမာပြည်နယ် သတ်မှတ်ပေးဟု သွားလုပ်၍ မရပါ။ ထို့အတူအတိတ်က နာကျဉ်းမှုများ သည် လူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိပေလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ သည် မြန်မာပြည်ကို ကျွန်ပြုလျက် နှစ်ပေါင်းရာကျော် အုပ်ချုပ်သွားပေသည် ။ ဂျပန်တို့ သည် မြန်မာ့မြေကိုသိမ်းပိုက်ဖူးပြီး မြန်မာတမျိုးသားအားလုံးကို ဖက်ဆစ် စနစ်ဖြင့် ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းစွာ အုပ်ချုပ်သွားခဲ့ဖူးသည် ။ ပါးရိုက်နားရိုက်မှ သည် အသက်သေသည် အထိ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ အမျိုးသမီးများကို အဓမ္မကျင့်ကြံခြင်းများ ပြု လုပ်သွားခဲ့သည် ။ ထိုဖြစ်ရပ်များကို တသက်လုံးအခဲမကျေတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သည် ရန်ကုန်ရှိ အင်္ဂလန်သံရုံးနှင့် ဂျပန်သံရုံးများကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်ကြမည်လော။ သွားရောက်ဆန္ဒပြကြမည်လော၊ ကန့်ကွက်စာပေးကြမည်လော။ ကာလသုံးပါးတွင် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဟူ၍ ကာလသုံးပါးရှိ၏။ အတိတ်ဆိုသော ဥစ္စာထဲမှာ ပဲ နေချင်သူတို့ သည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ်ဆိုသောလမ်းကြောင်းပေါ်သို့တက်လာနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ အချို့တိုင်းရင်းသားတို့ က လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးထောင်လောက်မှ စကာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနှင့် နေထိုင်လာရာမှ ၁၇၈၅ ခုတွင် အင်းဝမှ မြန်မာဘုရင်က သိမ်းပိုက်သဖြင့် မြန်မာ့ကိုလိုနီဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတော်အဖြစ် ခွဲထွက်တည်ထောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အစွန်းရောက် မျိုးချစ်များက အတိတ်ကို ဖော်ဆောင်ကာ ပြောကြဟောကြတာလည်း ရှိကြပေ၏။ ထိုသို့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကိုသာ တမ်းတကာ ပြန်အသက်သွင်းချင်နေလျှင် ဗမာတို့ လည်း တရုတ်ပြည် ယူနန်နယ်မြေသို့လည်းကောင်း၊ ယိုးဒယားသို့လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယသို့လည်းကောင်း စစ်ချီတက်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

လူမျိုးအချင်းချင်း မုန်းတီး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ စစ်ပွဲများ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရှိလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်ကို တွေ့ရာသီချင်း ဓားမဆိုင်း သတ်ဖြတ်၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိပေလိမ့်မည်။

တပ်မတော်ကပြောခဲ့သမျှ အယူအဆများ စုကို သဘောမတူတာများ ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဤတကြိမ်တွင် တော့ သူတို့ ပြောတာကို သဘောကျမိလေ၏။ ၂၁ ရာစု ပင်လုံငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ ပထမအကြိမ် ဆွေးနွေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့တွင် တပ်မတော်၏ တင်ပြချက်များအား အကျဉ်းချုပ်တင်သွင်းရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးနေလင်းထွန်းက စာတမ်းတင်သွင်းခဲ့ရာအဖွဲ့အစည်းအသီးသီး၏ နိုင်ငံရေးလိုလားချက်အားလုံးကို ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေအပေါ်အခြေခံ၍ သာဆောင်ရွက်သွားရမည်။ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ ၂၁ ရာစု ပင်လုံတွင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည့် လုပ်ငန်းစဉ်အားလုံးသည် နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်ဆုံးဥပဒေ ဖြစ်သည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေကိုသာ အခြေခံရမည်ဖြစ်ပြီး ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်လိုသည့် အချက်များကို အခန်း ၁၂ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပြင်ဆင်ခြင်းပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အတိုင်း ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်သွားရမည်ဖြစ်ပါသည် ဟု ပြောကြားသွားပေသည် ။ မှန်ပေ၏။တစ်ယောက်က ပြည်နယ်အသစ်တောင်း၏။ နောက်တယောက်ကလည်း ပြည်နယ်အသစ် တောင်း၏။ နောက်တယောက်က နိုင်ငံတော်အမည်ကိုပြင်လို၏။ နောက်တဖွဲ့က ပြည်နယ် အစိုးရလက်အောက်တွင် ပြည်နယ်အမျိုးသားတပ်မတော် ဖွဲ့စည်းခွင့် ရှိရမည်ဟု ဆိုပြန်၏။ အချို့က ဗမာပြည်နယ်အပါအဝင် (၈)ပြည်နယ်ဝါဒကို တင်သွင်းကြ၏။ ဤသို့ တယောက်တပေါက် စိတ်ကူးတည့်ရာပြောသမျှကို လိုက်လုပ်နေ၍ မဖြစ်။ ဘာကိုအခြေခံအုတ်မြစ်ယူ၍ လိုက်လုပ်ကြမည်နည်း။ရှိပြီးသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေကိုသာ တပ်မတော်ကပြောသလို ပြင်ဆင်ခြင်း

ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ပြင်ဖို့ ဖြည့်ဖို့ လုပ်ရုံပဲရှိသည်။ သို့သော်တပ်မတော် ကထည့်ပြောမသွားသော အချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ထိုစကားမှာ တပ်မတော်ဘက်မှ လည်း ထားရှိရမည့်ကတိစကားတစ်ခုခွန်း ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရေစီကိုရည်ရွယ်၍ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို ရည်ရွယ်၍ ၊ ဖက်ဒရယ်စနစ်ကိုရည်ရွယ်၍ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေကို ပြင်ဆင်ရေး ကြိုးပမ်းရာတွင် လွှတ်တော်တွင်း၌ တပ်မတော်ကရရှိထားသော ၂၅ရာခိုင်နှုန်း အားသာချက်ကို အသုံးပြု၍ ဗီတိုအာဏာနှင့်ပယ်ချခြင်း၊ ကန့်လန့်တိုက်ခြင်းများ မလုပ်ဘဲ တိုင်းရင်းသားများ၊ ဒီမိုကရေစီလိုလားသူများ ၊ လွှတ်တော်အမတ်များ၊ ပြည်သူများ နှင့်အတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူသော ကတိစကားဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ၂၁ရာစု ပင်လုံငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံတွင် တိုင်းရင်းသားများ ဆွေးနွေးသွားသည့် အထဲမှ သဘောအကျဆုံးအချက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ထိုအချက်မှာ ညီညွတ်သော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ဖက်ဒရယ်ကောင်စီ (UNF)ကပြောခဲ့သော ၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် တပ်မတော်ကရှိမနေသည့် အတွက် တပ်မတော်ကို အစိုးရအုပ်ချုပ်မှု အောက်၌ ထားရှိရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးတာဝန်ကိုလည်း အရပ်သားကိုသာ ပေးအပ်သင့်ကြောင်းပြောကြားသွားသည့် အလွန်မှန်ကန်သော အချက်ပင်ဖြစ်သတည်း။

★

ဗမာပြည်နယ်လိုသလား

ခွဲမထွက်ဘဲ အတူနေမည်ဆိုလျှင်

ကိုယ့်ပြည်နယ်တွင် ကိုယ်ကြိုက်သည့် စည်းကမ်းကို

ရွေးချယ်အုပ်ချုပ်ခွင့် ရှိရပေမည်။ ပြည်နယ်အမည်၊

တိုင်းအမည်များကိုလည်း အားလုံးညှိနှိုင်း

သဘောတူပါက လွှတ်တော်မှ သတ်မှတ်သည့်

အတိုင်းလက်ခံပါမည်။ တကယ်တမ်းမှာ

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး

ဥမကွဲသိုက်မပျက် ငြိမ်းချမ်းစွာအတူ

နေကြဖို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။ အကယ်စင်စစ်

နှင်းဆီပန်းကို နှင်းဆီဟု ပဲ ခေါ်ခေါ်၊

Roseဟု ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ပါဠိလဟု ပဲ ခေါ်ခေါ်

မည်သည့်အမည်နှင့်ခေါ်သည် က အရေးမကြီးပါ။

နှင်းဆီအစစ်ဖြစ်ကာ မွေးပျံ့နေဖို့ ကသာ

အဓိကဖြစ်ပါကြောင်း . . .

ဗမာပြည်နယ်လိုသလား

ဗမာပြည်နယ်လိုသလား

ဗမာပြည်နယ်လိုသလား

ပြီးခဲ့သော မိုင်ဂျာနယ်အစည်းအဝေးတွင် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်များ စုဝေးညှိနှိုင်း ကြရာမှ အချက်သုံးချက်ကို ဆက်လက်စွဲကိုင်တောင်းဆိုသွားမည်ဟု ကြေညာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအချက်များမှာ ဒီမိုကရေစီရေး၊ တန်းတူညီမျှရေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ရရှိရေးတို့ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့အပြင် ထိုညီလာခံမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဆိုပြုချက်အချို့လည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ။ ထိုအချက်မှာ ဗမာပြည်နယ်အဖြစ် ဒေသတစ်ခုသတ်မှတ်ပေးဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ ညီလာခံတက်ရောက်လာသော တိုင်းရင်းသားအချို့က အဆိုပြုသည် မှာ ပဲခူးတိုင်း၊ မန္တလေးတိုင်း၊ မကွေးတိုင်းဟူသည့် တိုင်းဒေသကြီး သုံးခုကိုပေါင်းပြီး ဗမာပြည်နယ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ကြရန်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေရာများ တွင် ဗမာအများ စုနေထိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျန်တိုင်းဒေသကြီးလေးခုဖြစ်သော တနင်္သာရီတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟု မေးစရာရှိ၏။ ထိုဒေသများ တွင် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းအများ စု နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တိုင်းရင်းသားအားလုံး ရောနှောနေသဖြင့် ပြည်ထောင်စု နယ်မြေဟူ၍ လုပ်သင့်ကြောင်းမိုင်ဂျာယန်ညီလာခံ တက်သူအချို့က ပြောကြသည်။ ။ ထိုသို့လုပ်လျှင် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ရှမ်းလူမျိုးတမျိုးတည်းသာ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပအိုဝ်း၊ ပလောင်၊ အင်းသား၊ တအာင်း၊ ကိုးကန့်၊ ဝစသည် ဖြင့် လူမျိုးပေါင်းစုံနေထိုင်သောကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်ကိုပါ အမျိုးသားပြည်နယ် သတ်မှတ်ရမ

လိုဖြစ်နေပေ၏။ ထိုအချက်ကို ရှမ်းတို့ က လက်မခံပေ။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော ဦးသိန်းစိန်အစိုးရလက်ထက်တုန်းကလည်း “ဝ”လူမျိုးတို့ က “ဝ”ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသကို “ဝ”ပြည်နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပေသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်နက်စွဲကိုင်နေသော တိုက်ပွဲများ ရပ်စဲသွားပြီး အားလုံးအတူတကွ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေကြမည်ဆိုလျှင် အားလုံးသောအကြံပြုချက်များကို စဉ်းစားသင့်သည် သာ ဖြစ်သည် ။ ထိုသို့စဉ်းစားရာတွင် တပ်မတော်ဘက်မှ ပြောထားသော ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး(ခွဲမထွက်ရေး)၊ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး(နိုင်ငံခြားတိုင်းတပါးမှ လာရောက်မအုပ်ချုပ်ရေး၊တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး(အမှန်တော့ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးမှာ ယခုအခါပြိုကွဲနေပြီးဖြစ်သည် ။)။ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိုင်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည် တို့ ကို အခြေခံ၍ အလေးအနက်ထားဆွေးနွေးကြရမည်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဝယ် ပြည်နယ်နှင့်ပြည်မဟူ၍ ရှိနေသည်မှာ ကြာချေပြီ။ထိုသို့ နှစ်မျိုးကွဲနေသောကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် ပြည်နယ်ဆိုသောအရာများ နှင့် ပြည်မ(တိုင်း)များမှာ အဆင့်အတူတူမဟုတ်ဘဲ ကွဲပြားနေသေယောင် ခံစားရပါသည် ။ အထူးသဖြင့် ပြည်နယ်များ သည် တိုင်းများ ထက် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးမှုနိမ့်သည် ဟု ခံစားရပါသည် ။ ထို့ထက် အလွန်ပြောရလျှင် တိုင်းများ တွင် နေလာခဲ့သောကျွန်တော်တို့ သည် တခါတရံ ပြည်နယ်များသို့ရောက်သွားသောအခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဟူ၍ မခံစားရဘဲ ဧည့်သည်လိုလို တစိမ်းလိုလိုသာခံစားရတတ်ပါသည် ။

ဘာကြောင့်လဲတော့မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဖွား တိုင်းရင်းသားချင်းတူပါလျက် ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းများကြားတွင်

ကြီးမားသော အလွှာတစ်ခုခြားထားသလို ခံစားရစမြဲဖြစ်သည် ။
ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သေသေချာချာမသိပါ။ အဓိကကတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ
အတူနေပါလျက် တစ်ခုကပြည်နယ်ဖြစ်နေပြီး
တစ်ခုကတိုင်းဖြစ်နေသဖြင့် နာမည်ချင်းမတူခြင်း၊ ဒေသဖွံ့ဖြိုးမှုတွင် လ
ည်း ပြည်နယ်များမှာ အလွန်အမင်း ဖွံ့ဖြိုးမှုနိမ့်ကျခဲ့ခြင်းတို့ ကြောင့်ဖြစ်
မည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားမိပါသည် ။
ဥပမာ ရန်ကုန်နှင့်မြစ်ကြီးနားဆိုပါစို့။ ထိုမြို့နှစ်မြို့တွင် လူတွေ နေကြ
သည် ။ မှတ်ပုံတင်တွေ ကိုင်ဆောင်ထားသော
မြန်မာနိုင်ငံသားတွေသာဖြစ်သည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တို
င်းတွင် နေသည် ။ အခြားသူက ကချင်ပြည်နယ်မှာ နေသည် ။ ကျွန်
တော်သည် ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ပြည်နယ်တွင် မနေသနည်း။ သို့မဟုတ်
ဟိုလူတွေနေသောနေရာကို အဘယ့်ကြောင့် မြစ်ကြီးနားတိုင်းဟု မခေါ်
သနည်း။ သို့မဟုတ် ကချင်ပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်၊ ဗမာပြည်နယ်စသ
ည် ဖြင့် ဘာကြောင့်တပြေးညီမခေါ်သနည်း။ သို့မဟုတ် ရန်ကုန်တိုင်း၊ မ
န္တလေးတိုင်း၊ မြစ်ကြီးနားတိုင်း၊ လွိုင်ကော်တိုင်း၊ ဟားခါး တိုင်း၊ ဘားအံ
တိုင်းဟူ၍ အဘယ့်ကြောင့် မခေါ်ကြသနည်း။ ကလေးအတွေးဖြင့် ကျွန်
တော် မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပါ။

တကယ်တော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး တည်ထောင်မည့် မြန်မာနိုင်ငံတွ
င် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်ဟူ၍ မရှိပါ။ ၁၉၄၇ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပ
ဒေတွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်းဟူ၍ မခွဲခြားခဲ့ပါ။ တိုင်းဟူသည့်စကားရပ်ပင်
မပါရှိခဲ့ပါ။ မြန်မာ့သမိုင်းကိုပြန်ကြည့်လျှင် မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထ
က်ကပင် တိုင်းဟူသည် မှာ မရှိပါ။ ပြည်နယ်ဟု လည်း မခေါ်ပါ။ ရခိုင်ပြ
ည်၊ ရှမ်းပြည်၊ ကရင်နီနယ်စသည် ဖြင့်သာ လူမျိုးကိုလိုက်၍ ပြည်ဟု လ
ည်းကောင်း၊ နယ်ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ပါသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

တို့ ရေးဆွဲခဲ့သော ၁၉၄၇ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ အခန်း (၁) နိုင်ငံ
တော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂(က) တွင် “ယခင်က မြန်မာနိုင်ငံ
ဘုရင်ခံမှ တဆင့် ဗြိတိသျှဘုရင်မင်းမြတ် စီရင်အုပ်ချုပ်တော်မူခဲ့သော
နယ်မြေအားလုံးနှင့် (ခ) ကရင်နီနယ်များ ပါ ဝင်ကြသည့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပါဝင်ရမည်”ဟု ပါရှိပေသ
ည်။ ၎င်းအပြင် ထိုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ (၅)၌ “ပဒေသရာဇ်ရှ
မ်းပြည်နယ်စုဟူ၍ ယခင်ကခေါ်တွင် ခဲ့သော နယ်မြေများ နှင့် “ဝ” နယ်
များ သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းတွင် ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်
တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ရမည်။ ထိုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်ကို ဤမှ နောင်
အဖို့ “ရှမ်းပြည်နယ်” ဟု ခေါ်ရမည်”ဟု ဖော်ပြပေ၏။ ဆက်လက်၍ ပုဒ်
မ (၆) တွင် “မြစ်ကြီးနားနှင့် ဗန်းမော်ခရိုင်များ ဟူ၍ ယခင်ကခေါ်တွင်
ခဲ့သော နယ်မြေများကို ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းတွင် ပြည်
ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်တစ်ခုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းရမည်။ ထိုပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ဝင်
ကို ဤမှ နောင်အဖို့ တွင် “ကချင်ပြည်နယ်”ဟု ခေါ်ရမည်။ ပုဒ်မ (၇)
တွင် မူ “ကန္တရဝတီ၊ ဘောလခဲနှင့် ကြယ်ဖိုးကြီး” တို့ ပါဝင်သည့် ကရင်
နီနယ်များ ဟု ယခင်ကခေါ်တွင် ခဲ့သော နယ်မြေများကို ပြည်ထောင်စုမြ
န်မာနိုင်ငံအတွင်းတွင် ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်တစ်ခုအဖြစ်

မြို့အမည်နှင့် တိုင်း(၅) တိုင်း၊ မြို့မည်မဟုတ်ဘဲ

ခြုံငုံခေါ်တွင် သောတိုင်း (၂) တိုင်း၊ လူမျိုးစုအမည်ကိုယူ၍

ပြည်နယ် (၇)ခု စသည် ဖြင့် မညီမညွတ်၊ ကမောက်ကမ

ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။ သို့သော်အမှားကြာအမှန်ဖြစ်ဆိုသလိုပင်

ဦးနေဝင်းလက်အောက်တွင် ၂၆ နှစ်နေထိုင်ပြီးသွားသောအခါ

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်မြေအမည်များမှာ ယခင်ကမြန်မာမင်းများ

ရှေးဘိုးဘီဘင်လက်ထက်ကပင် ဤအမည်နှင့်

ရှိနေခဲ့သည့်သဖွယ် ကျွန်တော်တို့ မသိစိတ်ထဲဝယ်

စွဲထင်လာပေတော့သည် ...

ဖွဲ့စည်းရမည်။ ထိုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်ကို ဤမှ နောင်အဖို့ တွင် “ကရင်နီ” ပြည်နယ်ဟု ခေါ်ရမည်” ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပေ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်များ သည် ရှမ်း၊ ကချင်၊ ကရင်နီ လူမျိုးများ နေထိုင်ရာဒေသများကို ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ ကရင်နီပြည်နယ်ဟု အမည်ပေးသတ်မှတ်ကာ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံဝယ် တိုင်းနှင့် ပြည်နယ်ဝါဒသည် မပေါ်ပေါက်သေးပေ။

အကယ်စင်စစ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတွင် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော ပြည်နယ်များကို အများအားဖြင့် state ဟူ၍ လည်းကောင်း province ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ကြပါသည် ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်နယ်ကို (state) ဟု သာခေါ်ကြပြီး တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင် ပြည်နယ်ကို (province) ဟု သာခေါ်ကြပါသည် ။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ပြည်နယ် ၂၃ နယ်ရှိရာ ပြည်နယ်ကိုသူတို့ နိုင်ငံ၌ Canton ဟု ခေါ်ပေသည် ။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးနှင့်ပတ်သက်သော ဒေသတစ်ခုကို ပြည်နယ်ဟု မခေါ်ဘဲ တိုင်းဟု လည်းကောင်း (Division) ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲ ရှိမည်ထင်သည် ။ တကယ်တမ်းတွင် တိုင်းဟူသောစကားသည် Division ဟူသောစကားကို ဘာသာပြန် ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ တဖန် Division မှာ လည်း အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် သုံးသော စကားလုံးမဟုတ်ဘဲ စစ်တပ်ဖွဲ့စ

ဦးရာတွင် စစ်တိုင်းကြီးများ ဖွဲ့စည်းရာတွင် သုံးသော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ Division ဆိုသောဝေါဟာရတွင် အသုံးချပုံသုံးမျိုးရှိ၏။ ပထမအဓိပ္ပာယ်မှာ ခွဲခြားခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ Equal division of labour between workers နောက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုမှာ အားကစားတစ်မျိုးမျိုးတွင် ယှဉ်ပြိုင်ဘက်အသင်းများ ပါဝင်သော အုပ်စုတစ်စုကို division ဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာ Norwich are currently top of Division one. နောက်ဆုံးတစ်မျိုးမှာ စစ်တပ်သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ သီးခြားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကိုဆိုလိုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခင်ကဒေသများကို တိုင်းဟူသော ဝေါဟာရမသုံးကြသေးပေ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲသောအခါ မြန်မာ့တပ်မတော်ကို ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ဟု အမည်ပြောင်းကာ တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲရန် စစ်တိုင်းကြီး ၇ခု (7 Divisions) ခွဲကာ တော်လှန်ရေးအတွက် စစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တပ်ဖျောက်လုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။

တိုင်းအမှတ် (၁) တွင် ပြည်၊ သာယာဝတီ၊ အင်းစိန်၊ ဟင်္သာတ (အရှေ့)၊ တိုင်းအမှတ် (၂) တွင် ဟင်္သာတ၊ ဖျာပုံ၊ မအူပင်၊ တိုင်းအမှတ်(၃) တွင် ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ (အနောက်)၊ မြောင်းမြ၊ တိုင်းအမှတ် (၄) ပဲခူး၊ ရွှေကျင်၊ သထုံ၊ တိုင်းအမှတ် (၅) မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ တိုင်း အမှတ်(၆) မိတ္ထီလာ၊ ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူ၊ တိုင်းအမှတ် (၇) သရက်၊ အောင်လံ၊ မကွေး၊ မင်းဘူး စသည် ဖြင့် စစ်တိုင်း (Division) များကို သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေးပြီး၍ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရယူသောအခါတွင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေရေးဆွဲကြရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြ၊ မန်းဘခိုင်၊ ဦးဘဝင်း၊ ဦးရာဇဝတ်၊ မန်းဝင်းမောင်၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ မိုင်းပွန်စော်ဘွားစစ်စံထွန်း၊ မန်းဘခိုင် စသည့်ခေါင်းဆောင်များ သည် မြန်မာနိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးတွင် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် (State and

Division) ဆိုသည့် အယူအဆကို ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတွင် ရေးဆွဲထည့်သွင်းလာခြင်းမရှိပေ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျဆုံးသွားပြီး ဦးနုနှင့် ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်များ တက်လာသောအခါတွင် လည်း တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ၁၁ မရှိပေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း ၁၉၆၂ တွင် စစ်အာဏာသိမ်းလိုက်ချိန်မှ စကာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ရေးဆွဲခဲ့သော ၁၉၄၇ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသည် ချောင်ထိုးခံလိုက်ရ၏။ ၁၉၄၇ ပင်လုံစာချုပ်၏ အနှစ်သာရများမှာ လည်း ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၇၄ တွင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အလိုကျရေးဆွဲခဲ့သော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်လာသောအခါ စစ်စကားလုံး ဆန်သော တိုင်း(Division)ဟူသော အသုံးအနှုန်း ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ မြန်မာတနိုင်ငံလုံးကို စစ်တိုင်းကြီးများ ဆန်ဆန် ဝေခြမ်းခွဲစိတ်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်နေဝင်းအမြင်အရ ဆယ့်လေးစိပ် ထွက်လာပေသည်။ ထိုဆယ့်လေးစိပ်ထဲမှ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုကြီး ခုနစ်စုအတွက် တစုလျှင် ပြည်နယ်တခုစီသတ်မှတ်ကာ ပြည်နယ်ခုနစ်ပြည်နယ်(7 State)လုပ်လိုက်သည်။ ကျန်သည့် ခုနစ်စိပ်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘာအမည်ပေးရမှန်းလဲမသိ ဗမာပြည်နယ်ဟု အမည်ပေးရမလား၊ ဘာလားမသိသဖြင့် မြို့အမည်တွေတပ်ကာ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ မကွေးတိုင်း၊ စသည် ဖြင့် လုပ်ချလိုက်သည်။ တနင်္သာရီကမ်းမြောင်ဒေသကိုတော့ ထားဝယ်တိုင်းဟု မလုပ်ဘဲ တနင်္သာရီတိုင်းဟု လုပ်ချလိုက်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကိုလည်း ပုသိမ်တိုင်းမလုပ်ဘဲ ဧရာဝတီ ဟု ဘာလိုလို ညာလိုလိုလုပ်ချလိုက်သည်။ ကျန်သည့်တိုင်းများကိုမူကား စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မန္တလေးတိုင်း စသည် ဖြင့် မြို့အမည်နှင့် လုပ်ချ လိုက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့အမည်နှင့် တိုင်း(၅)တိုင်း၊ မြို့အမည်မဟုတ်ဘဲ ခြံငုံခေါ်တွင် သော တိုင်း(၂)တိုင်း၊ လူမျိုးစုအမည်ကိုယူ၍ ပြည်နယ် (၇)ခု စသည် ဖြင့် မညီမညွတ် က

မောက်ကမဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။ သို့သော် အမှားကြာအမှန်ဖြစ်ဆိုသလိုပင် ဦးနေဝင်းလက်အောက်တွင် ၂၆နှစ် နေထိုင်ပြီးသွားသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်မြေအမည်များမှာ ယခင်က မြန်မာမင်းများ ရှေးဘိုးဘီဘင်လက်ထက်ကပင် ဤအမည်နှင့် ရှိနေခဲ့သည့် သဖွယ် ကျွန်တော် တို့ မသိစိတ်ထဲဝယ် စွဲထင်လာပေတော့သည်။ ။

ဤနေရာ၌ တိုင်းရင်းသားတို့ က ပြောကောင်းပြောမည်။ တိုင်းရင်းသားတို့ က လူမျိုးကြီး တမျိုးလျှင် ပြည်နယ်အမည်တစ်ခုသာရပြီး ဗမာလူမျိုးများက တိုင်းခုနစ်တိုင်းရသဖြင့် ဗမာတွေ က မှီ န်းနေကြ၊ ကျေနပ်နေကြသည် ဟု ထင်ချင်ထင်ကြပေမည်။ တကယ်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ။ ဦးနေဝင်း မျက်လှည့်ပြထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မျက်စိလည်နေခြင်းမှ တပါးဗမာဟူသော လူများ ၌ ထူးခြားသောခံစားချက်မရှိချေ။ ဗမာများ သည် တိုင်းခုနစ်တိုင်းရသည် ဟု လည်း တခါဖူးမျှမစဉ်းစားဖူးချေ။ အကယ်စင်စစ် ယခင်မဆလအစိုးရလက်ထက်ကဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရဆိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ နဝတ၊ နအဖစစ်အစိုးရလက်ထက်ကဖြစ်စေ၊ ယခု ၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရဖြစ်စေ ဆိုရလျှင် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် (ယခုအခါ တိုင်းဒေသကြီးနှင့်ပြည်နယ်များ)သည် အနှစ်သာရအားဖြင့် ဘာမှ မရှိချေ။ ကချင်ပြည်နယ်ကိုကချင်တို့ ပိုင်သည် မဟုတ်သလို မန္တလေးတိုင်းကိုလည်း ဗမာတွေပိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ ကရင်ပြည်နယ်ကို ကရင်တွေ သေချာပေါက်ပိုင်ဆိုင်သည် ဟု မပြောနိုင်သလို မကွေးတိုင်းကိုလည်း ဗမာတွေ ပိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အတူပင် ရခိုင်ပြည်နယ်ကို ရခိုင်တို့ ပိုင်သလား။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ တနင်္သာရီတိုင်းတို့ ကို ဗမာများ ပိုင်သလားဟု မေးလာငြားအံ့၊ မပိုင်ဝက်မွေးပါဘဲ ဟု ပြောရပေမည်။ စစ်အာဏာရှင်လူတစ်စု၏ ခြယ်လှယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရတာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဗဟိုအစိုးရနှင့် ပြည်နယ်၊

တိုင်းအစိုးရများကြား အာဏာခွဲဝေ ပိုင်းခြားအုပ်ချုပ်သည့် စစ်မှန်သော ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုစနစ်မရှိဘဲ မည်သည့်ပြည်နယ်မှ တကယ်အာဏာမရှိသလို၊ မည်သည့်တိုင်းဒေသကြီးများမှာ မှ အစစ်အမှန် အာဏာရှိမည် မဟုတ်ချေ။ အရာရာသည် နေပြည်တော် ဗဟိုအစိုးရနှင့်တပ်မတော်၏ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင် သာ ရောက်နေလိမ့်မည်။ ၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၉(က)တွင် တော့တိုင်းဒေသကြီး (၇)ခုနှင့် ပြည်နယ် (၇)ပြည်နယ်တို့ သည် အဆင့်အတန်း တူညီကြသည် ဟု ရေးထားပေ၏။ ယုတ္တိဗေဒအရ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ပြည်နယ်များ နှင့် တိုင်းဒေသကြီးများ သည် အဆင့်တူညီကြသည် ဆိုလျှင် ဘာလို့ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီ' တိုင်းရယ်ပြည်နယ်ရယ်ရှုပ်အောင်၊တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ခွဲနေကြသေးသနည်း။ အားလုံး ပြည်နယ်(၁၄)ပြည်နယ် (သို့မဟုတ်)အားလုံးတိုင်း(၁၄)တိုင်း သတ်မှတ်လိုက်လျှင် ပြီးသင့်သည် ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့မဟုတ် ဗမာအပါအဝင် ပြည်နယ်(၈) ပြည်နယ်သတ်မှတ် လိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်သည် ။ ဘာကြောင့် သွေးဝမ်းကွဲစေသည့် တိုင်းရယ်ပြည်နယ်ရယ်လုပ်နေကြသေးသနည်းဟု တွေးမိပေသည် ။

အကယ်စင်စစ် ရန်ကုန်တိုင်းကို ရန်ကုန်ပြည်နယ်ခေါ်လိုက်လည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား ထူးသွားသည် မဟုတ်ပါ။ သို့မဟုတ် မကွေးတိုင်းကို ဗမာပြည်နယ်၊မန္တလေးတိုင်းကို ဗမာပြည်နယ်၊ပဲခူးတိုင်းကို ဗမာပြည်နယ်ဟု ခေါ်ကြလည်း သိပ်တော့ပြောင်းလဲသွားမည်မဟုတ်ပါ။တကယ်တော့ တန်းတူညီမျှရေးဆိုသည် မှာ ကိန်းဂဏန်း တွေပေါ်မှာ မရှိပါ။ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပေါ်မှာ မရှိပါ။အနှစ်သာရမှာ ပဲ မူတည်ပါသည် ။ ဗမာက (၇)တိုင်းရလို့ ငါတို့က ပြည်နယ် (၁)ခုပဲရလို့ ဆိုသည် ထက် ငါတို့ ရသော ပြည်နယ်တစ်ခု

သည် အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဥပဒေပြုရေး၊ တရားစီရင်ရေးသင့်တော်သော အာဏာအပြည့်ရဖို့ လိုပေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အခေါ်အဝေါ်တွေထက် အနှစ်သာရမှာ ပိုပြီးရဖို့ လိုသည်။ ဗမာလူမျိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လောလောဆယ်လူဦးရေအများစုဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ နေထိုင်သော နယ်မြေဧရိယာကျယ်နေခြင်းသည် ယုတ္တိရှိပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်ဗမာလူမျိုးမှ ငါတို့ တိုင်းခုနစ်တိုင်းကြီးတောင် ရထားတယ်ဟု လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေသူမရှိပါ။ နိုင်ငံသားမှန်သမျှ တိုင်းဒေသကြီး ဆိုသော်လည်း ပြည်နယ်မှ လူများ၊ ပြည်နယ် ဆိုသော်လည်း တိုင်းဒေသကြီးမှ လူများ အပြန်အလှန်ကူးလူးဝင်ထွက်နေထိုင်ကြသည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဘယ်သူက အများကြီးရတယ် ဘယ်သူက နည်းနည်းပဲရတယ်တွေ ဘာတွေစဉ်းစားနေသည် ထက်ရလာသည့် ပြည်နယ်များ၊ သို့မဟုတ်တိုင်းများကို နိုင်ငံရေးအနှစ်သာရရှိရှိ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပြည့်ပြည့်ဝဝရကြဖို့ က အဓိကဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့အနှစ်သာရပြည့်သော လုပ်ပိုင်ခွင့်မျိုးကိုသာ ၂၁ ရာစုပင်လုံ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ၍ တိုင်းရင်းသားတို့ ဘက်မှ တောင်းဆိုတင်ပြဆွေးနွေးရမည်ဖြစ်သည်။ အခေါ်အဝေါ်ကား အဓိကမကျပေ။ မြို့နာမည်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးငါးခုကို ပေါင်းကာ ဗမာပြည်နယ်ဖွဲ့စည်းဖို့ တောင်းဆိုခဲ့လျှင် ဒီနယ်မြေတွေပဲ ဒီလူတွေပဲ ပို၍ ကြီးသော (တိုင်းငါးတိုင်းစာ) ဒေသတခု ဖြစ်သွားတာပဲ အဖတ်တင်မည်။ ဘာမှ ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်ပါ။ တကယ့် အပြောင်းအလဲမှာ တိုင်းရင်းသားများ မိမိစာပေကို သင်ကြားပို့ချခွင့်၊ မိမိထုံးတမ်း ဓလေ့များ နှင့်အညီ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်၊ မိမိနယ်မှ ထွက်သော သဘာဝသယံဇာတအကျိုးကို မိမိပြည်နယ်အတွက် အကျိုးခံစားခွင့် (ပြည်ထောင်စုအတွက်လည်း အကျိုးခံစားခွင့်ရှိရမည်၊ ပြည်နယ်အတွက်လည်း ရှိရမည်) စသည်

ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအခါ တစ်နိုင်ငံလုံး ပြည်နယ်(၁၄)ပြည်နယ် ဖြစ်သွားလည်း ကျွန်ုပ်တို့ က ကန့်ကွက်စရာမရှိ။ ပြည်နယ် (၈)ပြည်နယ်စနစ်လုပ်လည်း ကန့်ကွက်စရာမရှိ။ တနိုင်ငံလုံး တိုင်းဒေသကြီး (၁၄)ခုဖြစ်သွားလည်း ကန့်ကွက်စရာမရှိ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ လို ပြည်နယ်(၅၀)စလုံး မြို့နာမည်များ နှင့် အမည်ပေးလိုက်သည်။ ။ စောဒကတက်စရာမရှိ။ ပြည်ထောင်စု မှ ခွဲမထွက် သရွေ့ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ဟူသမျှကို အားလုံးနားလည်လက်ခံသည်။ ။ ဖက်ဒရယ်စနစ်ကို လက်ခံသည်။ ။ ထိုသဘောတရားကို နိုင်ငံရေးသမားများ ၊ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်များ ၊ တပ်မတော်ကလည်း နားလည်ပေးစေလိုသည်။ ။ ခွဲမထွက်ဘဲ အတူနေမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ပြည်နယ်တွင် ကိုယ်ကြိုက်သည့်စည်းကမ်းကို ရွေးချယ်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိရပေမည်။ ပြည်နယ်အမည်၊ တိုင်းအမည်များကိုလည်း အားလုံးညှိနှိုင်းသဘောတူပါက လွှတ်တော်မှ သတ်မှတ်သည့် အတိုင်းလက်ခံပါမည်။ တကယ်တမ်းမှာ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ဥမကွဲ သိုက်မပျက် ငြိမ်းချမ်းစွာအတူနေကြဖို့ ပဲဖြစ်သည်။ ။ အကယ်စင်စစ် နှင်းဆီပန်းကို နှင်းဆီဟု ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ Roseဟု ပဲခေါ်ခေါ်၊ ပါဠိလဟု ပဲခေါ်ခေါ် မည်သည့်အမည်နှင့်ခေါ်သည် က အရေးမကြီးပါ။ နှင်းဆီအစစ်ဖြစ်ကာ မွှေးပျံ့နေဖို့ ကသာ အဓိကဖြစ်ပါကြောင်း။